

เทศน์เช้า วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันปีใหม่ พุทธศักราชใหม่ เราต้องการชีวิตใหม่ พระพุทธเจ้าให้ของขวัญมา ตั้งแต่ ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้ว อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน.. ตนถ้าปกครอง ตนได้ประเสริฐที่สุด

เราปกครองกัน เห็นไหม คุณ เวลาถูกขังเลี้ยงตัวเองไม่ได้ พ่อแม่ต้องปกครองลูก คุณดูแลลูกเรา แล้วลูกเรากว่าจะโตขึ้นมา แล้วถ้าลูกเราปกครองตัวเองได้ ลูกจะมาปกครอง คุณดูแลพ่อแม่ พ่อแม่ปกครองลูก พ่อแม่ดูแลลูกขึ้นมา นี่ความดูแลลูก ถ้าเราปกครองตัวเองได้ สังคมจะมีความร่มเย็นเป็นสุขมาก ทุกคนมีความเข้มแข็ง ทุกคนรักษาตัวเองได้จะไม่เป็นภาระของสังคมเลย

ในครอบครัวของเรา เห็นไหม ถ้าลูกเราในครอบครัวของเรา ทุกคนเป็นคนดี ทุกคนปกครองตัวเองได้ การจะปกครองตัวเองได้ต้องมีสติปัญญา คนไม่มีสติปัญญาจะปกครองตัวเองได้อย่างไร คนจะมีสติปัญญามันมาจากไหน มันต้องฝึกฝนใช้ใหม่ ถ้าไม่มีการฝึกฝนปัญญามันจะเกิดขึ้นมาเองได้อย่างไร

คุณ หินนี้ เวลาจะมีจะใช้ประโยชน์ขึ้นมา มีคเอามาจากไหน มีคเอาจากเหล็กนะ เหล็กเขาเอามาตีเป็นมีค จากเหล็กนี้เขาเอามาหลอม หลอมเสร็จแล้วเขาก็เอามาตี ตีเสร็จแล้วเขาเอามาตีบ เอามาทำต่างๆ มันถึงจะเป็นมีค มันถึงจะคมกล้าถึงใช้ประโยชน์ได้

ปัญญาของคนถ้ามันจะเกิดจากการปัญญาของเรา เราต้องมีสติปัญญาของเรา เราต้องฝึกฝนของเรา ปัญญามันจะเกิดเองได้อย่างไร ปัญญามันจะเกิดเองนอกจากเราว่าปัญญา.. ถ้าเราว่าปัญญา ปฏิภาณไหวพริบอันนั้นเป็นอำนาจวาสนาบารมีของคน ถ้าเรามีวาสนาขึ้นมา เห็นไหม การปกครองตนเองได้

อุตตา หิ อุตตโน นาโถ คนเป็นที่พึ่งแห่งตน.. แต่กว่าที่ตนจะเป็นที่พึ่งแห่งตนได้ ทารกเลี้ยงตัวเองไม่ได้หรอก เราเกิดมาลูกเราแต่ละคน คูสิ เราถนอมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดู มาขนาดไหน ปัญญาอย่างเราโลกียปัญญา ปัญญาที่จะพึ่งตนเองได้มันต้องฝึกฝนของมัน ขึ้นมา ปัญญาของเรานี้ก็กิเลสมันหลอกใช้ทั้งนั้นล่ะ กิเลสมันจะพาไปใช้หมดล่ะ

คูสิ ในครอบครัวของเรา เห็นไหม ถ้าในครอบครัวของเราเข้มแข็งขึ้นมา นี่พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย จะมีความร่มเย็นเป็นสุข จะมีความชื่นใจมาก คูวิควาอวาสาสิ.. วิควาอวาสาณะ ถ้าหัวหน้ายังพึ่งตนเองไม่ได้ มันจะปกครองอวาสาได้อย่างไร ปกครองพระได้อย่างไร นี่การปกครองการพึ่งพาตนเอง เห็นไหม คูสิ คูพระ.. นี่การฝึก ถ้าพระเป็นบุคคล สาธารณะ เป็นเนื่อนานุญของโลก เขาต้องหวังบุญกุศลจากพระ จากผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยไว้ เข้าขึ้นมาให้ภิกษุ บิณฑบาตเลี้ยงชีพด้วยปฐิแข็ง.. ออกเลี้ยงชีพด้วยปฐิแข็ง นี่ญาติโยมของเราหวังพึ่งบุญกุศล เห็นไหม เราก็กินหาอาหารมาเพื่อใส่บาตร นี่มันเกี่ยวเนื่องกัน ไปทั้งหมด ถ้ามันเกี่ยวเนื่องกันทั้งหมด ถ้าเราปกครองดูแลตัวเองได้ ถ้าเราเองไม่มีข้อบกพร่อง เราจะปกครองดูแลคนอื่นได้นะ ถ้าเราปกครองตัวเองไม่ได้เราจะปกครองใคร ถ้าเราปกครองคนอื่นไม่ได้ เห็นไหม สังคมเขาวุ่นวายไปหมดล่ะ

นี่ย้อนกลับมาที่สังคม.. สังคมมองแต่เรื่องโลก มองแต่เรื่องการปกครองจาก สังคม แต่ศาสนาสอนเข้ามาที่หัวใจนะ ย้อนกลับมาที่ทุกคนมีความคิดที่ดี สังคมที่คิดเอา แต่จิตใจที่เป็นสาธารณะ เห็นไหม ถ้าจิตใจเป็นสาธารณะ จิตใจเห็นแก่สังคม จิตใจนี้มันไม่เอารัดเอาเปรียบ จิตใจอย่างนี้มันมาจากไหนล่ะ

จิตใจอย่างนี้ ถ้าจิตใจของเรา ธรรมดาความตระหนี่ถี่เหนียวนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยไว้ เห็นไหม เข้าขึ้นมาเราหุงหาอาหารขึ้นมา เราตักข้าว ปากหม้อถวายเป็นผู้มีศีลมีธรรม ผู้มีศีลมีธรรมเอาสิ่งนี้มาดำรงชีวิต นี่สิ่งนี้มันมาจากไหน มันมาจากหัวใจของเราที่ปรารถนาบุญกุศลใช่ไหม ถ้าเราปรารถนาบุญกุศลของเรา นี่สิ่งที่หัวใจปรารถนา หัวใจมันมีที่พึ่งของมัน ถ้ามันมีหลักมีเกณฑ์ของมัน มันจะมีที่พึ่งของมันได้ พระพุทธเจ้าถึงวางทาน วางศีล..

การเสียดสละ เพราะความตระหนี่ถี่เหนียวของหัวใจ เพราะความตระหนี่ถี่เหนียวอย่างนี้มันถึงกว่าความทุกข์มาให้เรา แต่ถ้าการเสียดสละคือการเสียดสละออกไป มันฝึกฝนการเสียดสละออกไป แต่ถ้าเป็นกิเลส การเสียดสละคือหลุดจากมือเราไป คือผลประโยชน์หลุดจากเราไป แต่ถ้าเป็นธรรมนี้หลุดจากมือเราไปเป็นประโยชน์กับคนอื่น เห็นไหม ถ้าเป็นประโยชน์กับคนอื่น เขาคำรงชีวิตของเขาขึ้นมาเพราะสิ่งที่เราเสียดสละออกไป

ชีวิตนี้.. คุณติ ปาณาติปาตา การไม่รังแกกัน ไม่ทำร้ายกัน เวลาเรามีเคราะห์ห้ามยามร้าย เราจะปล่อยสัตว์ปล่อยปลา เราไปปล่อยเขาปล่อยชีวิตเขา แล้วเราให้ชีวิตเขาอยู่ทุกวันๆ นี่ไม่เห็นหรือ ชีวิตที่ให้เขาอยู่นี้ การเสียดสละอย่างนี้เพื่อดำรงชีวิต เพื่อสังคม เพื่อความเป็นไปของโลก โลกมันจะหมุนออกไป เห็นไหม นี่ภิกษุ.. ภิกษุเลี้ยงชีพด้วยปติแข่งไม่แข่งขันกับโลก ไม่มีอาชีพ ไม่มีสิ่งต่างๆ เลย.. อาชีพทางโลก นี้อุตตา หี อุตตโน นาโถตตนเป็นที่พึ่งแห่งตน แล้วเวลาธรรมนี้ “เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเกิด” แล้วธรรมเป็นที่พึ่งมาจากไหนละ

ธรรม.. นี่สังฆธรรมใครก็ต้องการความดีความงามทั้งนั้นละ จิตใจทุกดวงใจปรารถนาความสุขเกลียดความทุกข์ทั้งนั้นละ แล้วความสุขของเรา คุณติ คุณเด็กของเรา เห็นไหม นี่พ่อแม่ในครอบครัว เวลาลูกของเรามันออกไปเที่ยวเล่นของมันประสาวัยรุ่น มันก็มีความสุขของมันนะ แต่พ่อแม่ก็อยากจะให้ลูกเข้มแข็งขึ้นมา ถ้าลูกเข้มแข็งขึ้นมา นี่ความสุขที่สงบสงัด... ความสุขของโลกของเขา เด็กๆ วัยรุ่นมันก็ตามความคึกคะนองของเด็ก ผู้ใหญ่ก็ขอความสงบสงัดในหัวใจก็มีความสุขของเขา เห็นไหม

แล้วถ้าจิตมันมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา “ความสุขใดๆ เท่ากับจิตสงบไม่มี” แล้วจิตสงบได้อย่างไรละ จิตสงบอย่างไร.. ความสุขที่ละเอียดเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นมา มันมีของมัน การพึ่งตนเองมาเรื่อยๆ ถ้าจิตมันไม่มีพื้นฐานการพึ่งตัวเองนี่เอาอะไรไปพึ่ง ถ้าไม่มีพื้นฐานคุณอดเจตีย์ติ ฐานเจตีย์กว้างมากเลยแต่ยอดมันนิดเดียว

นี่ก็เหมือนกัน จิตใจที่มันสูงขึ้นมา กว่าจะพัฒนาขึ้นมาได้มันต้องใช้พื้นฐานมากขนาดไหน พื้นฐาน.. นี่ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ของขวัญมาตั้ง ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว

“ภิกษุทั้งหลายเธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด โลกนี้จะไม่
ว่างเว้นจากพระอรหันต์เลย”

ความประมาทเดินเลื้อยในชีวิต ชีวิตเรานี้ประมาทเดินเลื้อย เราปล่อยวันคืนล่วงไปๆ
เห็นไหม นี่ยักษ์.. มีดกับสว่างมันกินชีวิตเราไป เราก็กินมันไป นี่เมื่อวานก็สิ้นปี วันนี้ก็
ขึ้นปีใหม่ วันปีใหม่นี้เรายังมีชีวิตอยู่ เรายังเห็นปีใหม่นี้ปีเก่านะ ถ้าเราหมดชีวิตไป ปีใหม่นี้
เก่ามันก็มีอยู่ของมันอย่างนี้ แล้วชีวิตเราละ ชีวิตเราๆ ไม่ได้บริหารไม่ได้จัดการมันไง นี่
เรายังได้บริหารจัดการมันนะ บริหารจัดการจากสิ่งแวดล้อมภายนอก จากความดำรงชีวิต
จากปัจจัยเครื่องอาศัย แล้วหัวใจละ หัวใจอยู่ไหน !

ถ้าหัวใจ.. พุทธศาสนาสอนที่ไหน พุทธศาสนาสอนกราบพระ กราบพระพุทธรูป
ใช้ไหม พระพุทธรูปเป็นสมมุติ เป็นเครื่องเคารพนะ เป็นตัวแทนขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ผู้ที่มีจิตใจที่ยังไม่มีหลักมีเกณฑ์กราบแทนองค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า แต่ถ้าผู้มีหลักมีเกณฑ์ ครูบาอาจารย์ของเราอยู่ในป่าในเขาจะไปกราบ
พระพุทธรูปที่ไหน

นี่ตาเป็นเทียน นิ้วเป็นรูป แล้วนี่รูปเคารพแล้วกราบไป.. กราบไป หลวงตาท่าน
พูดบ่อย “ผมนึกที่ไหนก็ได้ ผมกราบครูบาอาจารย์กราบที่ไหนก็ได้ เพราะใจผมถึงครูบา
อาจารย์อยู่ตลอดเวลา”

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าใจเราถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ตลอดเวลาที่เรา
กราบที่ไหน นี่ใจรูปเคารพมิไว้สำหรับการฝึกฝน มันเป็นสมมุติอันหนึ่งคือเป็นตัวแทน
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้
เบิกบาน..

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต”

ถ้าจิตใจเราเข้าถึงความสงบนี้เข้าไปถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเข้าถึง
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้พุทธะ.. พุทธะ ! ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน.. พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น
ผู้เบิกบาน.. ผู้เบิกบานจะสร้างปัญญา ปัญญาที่เบิกบานขึ้นฆ่าหัวใจ จะฆ่าเรกกิเลส
ออกไปเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป

ปัญญาของจิต.. ปัญญาที่เกิดจากจิต ปัญญาที่เกิดมันจะทำลายกิเลสของมันจากใน หัวใจ ความสงบสงัดของสัมมาสมาธิ สิ่งที่เป็นสมาธิมันสงบสงัดของมัน แล้วเราจะ ออกมาทำงานอย่างไร เห็นไหม เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติไม่มีสมาธิ ไม่มี ความสงบสงัดก็ มีความทุกข์ใจอันหนึ่ง พอสงบสงัดก็ โอ้โฮ.. วันนี้มีความสงบมาก มันก็ไม่ยอมออก ทำงาน เราต้องดึง ! ดึง ! ดึง ! ดึงจิตออกทำงาน

นี่ปัญญาในโลกุตตรปัญญา ปัญญาในการชำระกิเลส ไม่ใช่ปัญญาอย่างที่เราคิด กันหรอก ปัญญาอย่างเราคิดนี่มันเป็นของดิบดีๆ ใจ มันเป็นของได้มาโดยสัญชาตญาณ มันเป็นของได้มาเพราะความเป็นภพของมนุษย์ เพราะมนุษย์มีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ ก็คือ ความคิดอันนี้มันเกิดโดยธรรมชาติ ! มันไม่เป็นความจริง ! ความจริงมันเกิดจากผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ความจริงอันนั้นละโลกุตตรปัญญาที่จะทำลายกิเลส มันไม่เป็นปัญญาที่กิเลส พาใช้อย่างนี้หรอก

กิเลสของเรา ความคิดนี้มันไม่มีในโลก ความคิดเกิดบนภवासวะ เกิดบนจิต ความคิดเกิดบนพลังงาน ไม่มีพลังงานความคิดไม่มีหรอก มีมนุษย์ถึงมีความคิด ซากศพ ไม่มีความคิด วัตถุไม่มีความคิด แล้วความคิดนี้มันเกิดบนภพ บนภพคืออวิชชา บนภพใจ บนมารใจ มารมันครอบงำไว้ ฉะนั้นปัญญาที่เกิดขึ้นมากิเลสเลยพาใช้หมดเลย.. ปัญญา ของกิเลสทั้งนั้น !

แต่ถ้ามีความสงบของใจเข้ามา เห็นไหม ทำความสงบของใจเข้ามา นี่ใจผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานมันจะเกิดโลกุตตรปัญญา ถ้าไม่มีผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ปัญญาของกิเลสทั้งนั้น ! กิเลสอ้างอิงธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นิพพานว่าง นิพพานสงบเย็น.. สงบเย็นก็ควายใจ ควายมันกินหญ้าเสร็จมันก็นอนแช่น้ำ สงบเย็นของควาย..

ถ้าสงบเย็นของโลกุตตรธรรม.. นี่ใจ “เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเกิด” มีธรรมเป็นที่ พึ่งเกิด.. แล้วธรรมมันอยู่ที่ไหน.. นี่เรากราบพระกราบเจ้า กราบที่นั่น คนที่ยังเป็น พื้นฐาน นี่จากกระพี้ จากแก่น จากเปลือกเข้ามามันก็ต้องกราบพระก่อน เราต้องมีพระ เห็นไหม ถ้าพูดเป็นวิทยาศาสตร์ก็ว่า โอ๊ย.. กราบทำไมทองเหลือง กราบทำไมปูน อ้าว.. นั่นปูนที่เขาไปก่อสร้างนะ เขาเอาไว้ก่อสร้างบ้านก่อสร้างเรือน

อันนี้ก็ปูนเหมือนกัน แต่เราหล่อเป็นรูปองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นตัวแทน มันจะสวยหรือมันจะไม่สวยมันก็อยู่ที่ว่าหัวใจเราสวยหรือไม่สวยต่างหากละ ถ้าหัวใจของเราเนมันเข้าถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เน มันกราบด้วยความซาบซึ้งหัวใจ คนที่กราบออกมาจากหัวใจ ทำออกมาจากความรู้สึกจากภายในนี้ มันซาบซึ้ง

แต่ทำโดยกิริยา เห็นไหม หลวงตาท่านจะติบอยมาก "ไอ้ประเภทไม่กวาดไปกวาดแป๊บๆ แป๊บๆ ท่านบอกอย่างนั้นมันกราบโดยการบังคับ โดยประเพณีวัฒนธรรมมันไม่ได้กราบออกมาจากหัวใจ ถ้ามันกราบออกมาจากหัวใจ รูปเคารพเพราะเรากราบเราไหว้..

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต”

เพราะเราต้องการใจดวงนี้ต่างหากละ ถ้าใจดวงนี้ เห็นไหม นี่ปกครองตน ใครปกครองตนได้คนนั้นประเสริฐที่สุด แล้วถ้าปกครองได้ขนาดไหน มันจะเป็นที่พึ่งอาศัยของโลกนะ นี่โลกจะพึ่งพาอาศัยได้ ถ้าอาศัยได้เพราะอะไร เพราะมันเห็นตนจริง มันทำลายตนได้จริง ทำลายสังขารมันนั้นได้ตามความเป็นจริง แต่ถ้าทำไม่ได้ไม่จริงนี่มันไม่จริงหรือ สิ่งที่ไม่จริงก็คือไม่จริง

ที่นี่ไม่จริง.. ไม่จริงก็คือไม่จริง เป็นปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ไม่จริงนะ ! ไม่จริงนี่มันพูดเพื่อเป็นการสร้างศรัทธา เจริญศรัทธาอันอันหนึ่ง.. แต่ถ้าบอกว่าอันนี้เป็นแผนที่เครื่องดำเนินไป นี่ผิดแล้ว เพราะแผนที่เครื่องดำเนินนี้ทำให้เราออกห่างไปเรื่อยๆ ออกจากสังขาร

สังขารไม่ต้องไปหาที่ไหนเลย สังขารกลางหน้าอกเรานี้แหละ นี่เวลาครูบาอาจารย์ท่านออกธุดงค์ไป เห็นไหม ธรรมะอยู่ที่ไหน.. ธรรมะอยู่ที่ไหน ออกธุดงค์ค้นคว้าไปนี่ค้นคว้าที่ไหนละ ก็ค้นคว้าความรู้สึกเรานี้ละ ค้นคว้ากลางหัวใจนี้ละ สังขารมันอยู่ที่นี้

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต”

จนปัจจุบันนี้เน ถ้าใครบรรลุธรรม ใครเข้าถึงธรรมจะซาบซึ้งธรรม.. ซาบซึ้งมาก เห็นไหม ครูบาอาจารย์ท่านลงธรรมๆ ลงมาก ! องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังกราบ

ธรรมนะ แล้วครูบาอาจารย์เราถ้าซาบซึ้ง เหมือนเรานี่ เครื่องหมายของคนดีคือความ กตัญญูกตเวทิต์ ถ้าความกตัญญูกตเวทิต์นี้ได้สิ่งที่มีคุณประโยชน์มาก ดีมาก ซาบซึ้งมาก เราจะซึ้งคุณใหม่.. มันซาบซึ้งในหัวใจใหม่.. ถ้ามันซาบซึ้งในหัวใจ นี่พฤติกรรมมันจะ แสดงออกมาอย่างไร

พฤติกรรมของคนที่ซาบซึ้งในหัวใจ มันจะเคารพ มันจะกตัญญูกตเวทิต์ มัน ซาบซึ้งมาจากหัวใจ ไม่ใช่แสดงออกมาโดยการขัดแย้งโดยมันรับไม่ได้ มันรับสิ่งนี้ไม่ได้ แล้วบอกสิ่งนี้เป็นธรรมๆ ธรรมะคือการแสดงออกอย่างนี้หรือ ?

นี่การปกครองตนเอง.. การปกครองตน ปกครองจากสติปัญญาในการดำรงชีวิต คุณ คุณพระ เห็นใหม่ แจกอาหารตัดอาหารนี้ฝึกสติทั้งนั้นละ พลาดก็หก พลาดก็เป็น ไป นี่ การฝึกสติไม่ใช่ฝึกสติจะนั่งพุทโธ พุทโธนี่ฝึกสติ การเหยียด การกู้ ในชีวิตประจำวัน

หลวงปู่มั่นสอนไว้ในมุตโตทัย การค้ำ การเหยียด การกู้ต้องมีสติ มีสติกับมันนี่ แหละ.. ไม่ใช่ว่าการเหยียด การค้ำ การกู้ ไปเอาการเหยียด การค้ำ การกู้มันเป็นสตินะ หยิบหนอ รู้หนอ หนอไปหมดเลย แล้วหัวใจมันอยู่ไหน ! หัวใจมันอยู่ไหน !

แต่ถ้าปัจจุบันอยู่ที่หัวใจเรานะ นี่เรารู้ตัวตลอดเวลา เราเป็นคนทำนะ เรายังหาใจ ใจ กิริยามันเหยียด มันคู้ นี่เรารู้ตัวตลอดเวลา เห็นใหม่ มันแตกต่างกัน ผู้รู้สอนกับผู้ไม่รู้ สอนนี้แตกต่างกันมาก ! แต่พวกเขาก็ยังไม่เข้าใจหรอก ปฏิบัติไปจนจิตมันสัมผัสนะ.. ปัจจัตตัง สันทิฏฐิโก

ธรรมะมีหนึ่งเดียว ! ธรรมะเหมือนกันหมด วิธีการหลากหลายแตกต่างกัน แล้วแต่จริตนิสัย แต่ความจริงมีอันเดียว อันเดียวจริงๆ ลัทธิธรรมมีหนึ่งเดียว ! เอวัง